

mi? Yalnız bunlar değil, yaşanacak daha birçok hadisenin, devrilmesin diye omuz vereceği ağacın sancısı mıydı yüzündeki?

Garson çocuk, elindeki çay bardağını büyük bir titizlikle bıraktı masaya. Bu dikkati birkaç seferdir bahşış getirmişti. Suzan'dan bir tepki gelmeyince arkasına bağladığı ellerini çözüp uzaklaştı. Suzan, daha yakından tanıdığı kişilerin oyunlarını düşünüyordu o sıra. Oyun oynamanın, oynayarak yaşamının doğallığı ve sahteliği arasında sürükleniyordu. İstemediği bir hayatı niye oynardı ki insan, çıkıp gitmek varken niye acılara tutunuyordu? Nihat da böyle yapmış, hastalığını öğrendiğinde her şeyi kaybettiği oyun masasına yeniden kurulmuştu sanki.

“Ne zaman oldu bu?” diye fısıldadı Nihat. Bir yabancı gibi şifa da dileyecekti, sustu bir an, kapının eşğine hapsoldü. Ya onunla yorucu bir yolculuğa çıkacak ya da vicdanına asla peşini bırakmayacak sinsi bir yara açacaktı genç adam. Ne bir adım öne ne de geriye gidebildi. Suzan'ın kararlı bakışları karşısında yavaş yavaş küçüldü, evi dolaşırken hiçbir şey fark etmemiş, kendisine haber verilmeyen bir gelişmenin yarattığı hışımla hesap sormak için dönüp gelmemiş olmayı dilemiş gibiydi. Suzan, yalnız oynamaya alıştığı bu oyunu bir zaman sürdürdü. Kendi düşerken bunca yıllık rol arkadaşına tutunacak bir şeyler veremiydi. Nihat'ın hediyelerle çıkıp gelen arkadaşlarını -daha gücü yerindeyken- ağırlamaktan geri kalmadı. Birkaç kez hastaneye bırakmasını ve arkadaşı olan birkaç doktora görünmeyi dahi kabul etti. Sonunda, Nihat'ın ortalığa saçılan vicdanını beraberce naftalinleyip güzelce eski yerine yerleştirdiler. Suzan'ın telefonu, evin kapısını son kez çektiğinden bu yana -pek de ısrarlı olmayan uzunlukta- birkaç kez çaldı. Bir de “Her neredeyse ve ne yapıyorsan kendin için en doğru kararı sen vereceksin.” diye bir mesaj attı Nihat. Nilgün Hanım'ın da hakkı yenemezdi doğrusu. Oğlundan daha çok ilgi göstermişse de sonunda başka-

sının yavrusuna olan ilgisini kaybetmiş, bir anne olarak dürüstçe rengini belli etmişti.

Herkes üstüne düşen sorumluluğu -ya da rolü mü demeliyim- yerine getirdiğinde bu sorumluluk, yakınlık derecesine göre değişiyordu. Kimisi “Hasta ziyareti kısa olur.” cümlesiyle, kimisi “Alo, Suzancım, çok geçmiş olsun!” cümlesiyle, kimisi de başkaları üzerinden yolladığı notlarla çekiliyordu ışığın altından. Aşına olmadığı bir sezgiyle tüm bunları yaşayacağını çok önceden kestirmişti Suzan. Hiçbir şey yokmuş gibi davranması bundandı işte. Şimdi adını unuttuğu bir semtte, tanımadığı bir oyunu izliyordu. Ara sıra çalan kapıyı açmadığı ya da aynı yollardan geçmediği sürece hiç kimse değildi burada. Kimsenin kimsesi olmayacaktı.

Suzan saatler ikindiye yaklaşırken kalabalıklaşan kafede müziği duydu. Yorulduğunu hissedip elini sallayarak hesap istedi. Garson, büfenin arkasında bu anı bekliyormuş gibi koşup para kutusunu getirdiğinde, bir masa ötede oturan genç kadınla göze geldi. Tanıdık bir yüzle karşılaşmaktan çekinir gibi çantasına eğilip arandı. Sebepsiz bir heyecan kapladı içini. Sonra endişeyle tekrar baktı masaya. Karşısındaki adama bir şeyler anlatan kadın, biraz sonra olacakları haber vermişçesine bu bakışa karşılık verdi. Adamın kısa kahkahası, bir anda kalabalığın uğultusunu bastırarak Nihat’ın sesine dönüştü. Suzan, yerinden kalkmakla oturmak arasında kaskatı kesilmiş, ne yapacağını düşünüyordu. Beklemekten sıkılan garson, hesabı almadan uzaklaştı. Peruğu olduğu için tanınması zordu, ne kadar değiştiğini hissetmek istercesine elini yüzünde gezdirdi, yüzünün iyiden iyiye çökmüş olduğunu ayırımsadı. Kapıya ulaşmak için o masanın önünden geçmesi gerekiyordu, gözleri etrafta hiç fark etmemiş olabileceği başka bir çıkış aradı. Ne işi vardı ki burada? Hem bu kadın da kimdi? Kendisini tanyor muydu? Peki, o sırada bir an

başını kaldırıp bakarsa ne olacaktı? İnsan, harekete duyarlıydı, erkeklerse kadınlara. “Ne saçmalıyorsun Suzan!” diye azarladı kendini. “Oturup sakinleş artık!”

Tokalaşmalar, gerinmeler, “Acaba kürdan alabilir miyim?” ler çoğaldıkça temizlendi, yerine yenileri geldi. Suzan’ın masasında biriken korku ve endişeyi kimse alıp mutfağa ya da başka bir yere götürmedi. Genç garson, iki kere geri çevrilince bir şey ister mi diye sormaktan vazgeçmişti. “Bunca zaman sonra... Artık çok geç...” dedi Suzan. Bu bir tesadüf olamazdı, burada yaşadığını biliyor muydu? Kesin öğrenmişti birilerine sorup. Kime soracaktı ki, aylar önce çıkıp gitmiş, bir daha telefonlarına bile dönmemişti. En iyisi oturup gitmelerini beklemektir, tıpkı Nihat’ın kapının eşiğinde bekleyişi gibi. Hareket ederse bir iş açılacaktı başına. Sesler belirginleşti. Sanki birileri, daha iyi duysun diye çalan müziğin sesini aldı biraz. “Ben de gittim.” dedi Nihat. “O zamanlar küçük bir köydü. Şimdi çok gelişmiş diyorlar.” “Evet, tabii, gitmiştin Nihat! Tek başına gitmiştin.” dedi Suzan. Bunu, bir an sesli söylediğini sanarak elini başına koydu. “Kontrolünü kaybetme, sakin ol!”

Vakit akşama dönerken Suzan yerinden kıpırdayamadı. Dinlemekle duymamaya çalışmak arasında çokça gidip geldi. Bu sırada koltuk altından sırtına uzanmaya çalışan ağrıyı duymadı bile. “Aramadı.” dedi Nihat. “Bir daha hiç aramadı.” Şimdi de hayatına yeni aldığı insanlara mı anlatıyordu? Hem aramadı da ne demek, tüm detaylarıyla anlattığı hikâyenin son cümlesi bu muydu? Ne yapıyordu bu adam, planlıca ortaya çıkıp yeni oyunlar mı oynuyordu? Bu ne biçim bir oyundu böyle? Nihat, yanına çağırdığı garsonla konuşurken başını yana çevirdi. Garson, Nihat’ı dinledikten sonra Suzan’a bir bakış atıp uzaklaştı. Neler oluyor, neye baktı şimdi bu çocuk? Hasarla beslenen Nihat, başkalarını da mı ortak ediyordu bu tiyatroya? “Hemen çıkmam

lazım buradan! Hayır, hayır! Otur yerine! Kimsesiz bir hayatı elimden almasına izin veremem.”

Başından bedenine sarsıcı bir sıcaklık çöktü. Baş ağrıyordu. Nihat, kadının elini tuttu. Kadının yüzündeki yansımadan gülümsediği anlaşılıyordu ya da güzel bir şeyler söylüyor olmalıydı. “Nihat! Biz daha boşanmadık! Ne yapıyorsun?” Akından geçen son cümleyi bir yere oturtamadı. Ne istiyordu ki Nihat’tan? Çekip giden karısının ardından ölmesini mi? Ölecek biri yok muydu zaten bu ilişkide? Hayır, neden ölsünü ki, hem tedavi hiç de fena gitmiyordu. Daha bu kafeye çok gidip gelecekti. Oturduğu yerde iyice geriye kaymış, âdeta çözülmüştü genç kadın. Başından sıyrılan peruğunu panikle düzeltirken küçük bir kız çocuğuyla göz göze geldi. Öylece bakiştılar. Bir şapkeyi çıkartır gibi çekip aldı başından. Birkaç kişinin şaşkın bakışları önünde bir bez gibi masanın üstüne çarptı. “Boş verelim bunları” dedi Nihat. “Artık her şey geçmişte kaldı.” Lanetli bir söz duymuş gibi birleşti Suzan’ın kaşları, bir mahzenin merdivenlerinden indiğini hissetti, paslı bir rüzgâr vurdu yüzüne. Unutulmak istendiğini düşünmemişti hiç. O böyle düşünüyorsa diğerleri çoktan silip kaldırmış olmalıydı Suzan’ı. İstemsizce öksürdü. Hayır, bilerek yaptı bunu. Ne oluyordu Allah aşkına? Bunca şeyden sonra unutulmak neden böyle hissettirmişti? Yoksa... Hayır! Evet, yoksa kendi yazdığı oyunda mı var etmişti herkesi? “Ben ne yapacağım şimdi bu semtte?” Nihat’ın üstündeki ışık söndü. Bir süredir donuklaşan uğultu yeniden kapladı ortalgı. Garson, “Bir şey ister misiniz?” diye sordu. İçeri gülücükler saçan genç bir çift girdi, köşedeki masada bir mum yandı, alkış yükseldi, mutfakta bir tabak şangırdadı, çatal ve kadehler tokuştu, caddede bir kavga alevlendi. Suzan masadan kalkmak istedi, gözyaşını silerken makyajını bozdu, yutkundu, öğürdü, başı döndü, tutunduğu yer avuçları arasından kaydı, içindeki bir

şey çıkmak istedi, kustu ortalığa, ışıkları gördü, insanlar ve uğultu sustu birdenbire. “Hanımefendi, artık kapatmam gerekiyor.” dedi yorgun bir ses. Suzan, kollarına gömdüğü başını kaldırıp anlamsızca garsona baktı. Başını kaşırken peruğu kaydı yerinden, düzeltmedi. Derin bir nefes alıp titreyerek kalktı. Çıkarken kapının yanındaki masaya bakıp gülümsedi. “Yeni bir yere gitmeli.” dedi içinden.

ÇOCUKLUKTAN KALAN

Evşen Çerkeşli

Bir ortaokul arkadaşımın lösemi olduğunu öğrenmek o yaşlardaki en büyük travmalarımdan biriydi. Evet, belki çok yakın olduğum biri değildi, hatta o hastalık sürecine kadar sınıftaki herhangi biri gibiydi benim için. Emre'nin hasta olduğunu öğrenmemizle gerek ben gerek arkadaşlarım ve tarih öğretmenimiz onun için ne yapabiliriz diye düşünmeye başladık. Öncelikle on üç, on dört yaşındaki insanlar arasında bu haberin fısıltı gazetesiyse hızlı biçimde yayılması, insanın ister istemez ya benim başıma gelseydi diye düşünmesini kaçınılmaz hâle getiriyordu. Ardından eminim hepimiz içten içe Emre'nin ailesinin maddi ve manevi durumuyla ilik naklinde umut olabilecek bir kardeşten yoksun oluşunu düşünerek kendi hâlimize bencilce şükrediyorduk. Bir de onun bu hastalıktan haberdar olma ve hastalıkla yüzleşme süreci vardı ki bu, hem çocuk zihinlerimizin hem de ruhumuzun kaldıramayacağı bir yükü. Nitekim onun hastalığının detayını benim de aralarında bulunduğum bir arkadaş grubunun anneannesinin Florya Basıncöy'deki evine ziyarete gittiği anda öğrendiğini hatırlıyorum. Üstelik "lösemi" ya da "kanser" lafı -iyi hatırlıyorum- benim ağzımdan çıkmıştı ve söylendiği anda geri alınmak istenen her söz gibi bu söz de bana büyük bir yük bindirmişti. Neyse ki Emre durumun tahmin ettiğimizden daha fazla farkındaydı. Bizim arkadaşları olarak lafı çevirme çabamıza, ailesinin konuyu değiştirme gayretine ve kısa süreli de olsa esen soğuk rüzgâra rağmen ne onun ne de ailesinin bu sözünden dolayı bana içerlemediğine eminim. Eminim çünkü ben evlenene kadar onunla aynı mahallede oturmaya devam ettim,

onun annesi ve babasıyla benim annem selamlaşmayı sürdürdü; sağlığından, işinden, eşinden haber almak bizi her zaman mutlu etti. Yine de o karanlık tek katlı evde, bugün bile aklımdan çıkmayacak şekilde, akşam 19.30 civarında niye o söz benim ağzımdan çıkmıştı, onca çocuğun arasında tek boşboğaz ben miydim, diye düşünmeden edememiştim. Yakın arkadaşlarıma, kurduğum cümleyi defalarca tekrarlatırıp bundan ne anlam çıkardıklarını teyit ettirmeye ve cesaret bulmaya çalıştığımı da iyi hatırlıyorum.

Hastalıkla ilgili yapılması gerekenler nispeten de olsa ilerleyen zamanda tabu olmaktan kurtuldu ve uygun donör arayışına geçildi. Bu terimi hayatımızda ilk defa duyuyorduk. Emre, Çapada tedavi görmeye başladı. Okula geleliyordu, anne babasından haber alabiliyorduk, saçlarının döküldüğünü onlardan öğrenmiştik. Orada günlerini nasıl geçirdiği, ne gibi acılar çektiği, aşı bile olmaktan korkan benim için felaketin ta kendisiydi. Aslında önceleri iyileşip dönecek diye düşünmekle birlikte bunun o kadar kolay ve kısa vadeli bir tedavi olmadığını biz de onunla beraber gün gün öğrenip anladık. Sonuçta arkadaşımız o yıl okula dönemedi. Fakat iyi bir haber vardı, donör hangi ülkeden bulunmuştu tam hatırlayamıyorum ama tedavi için gerekli paranın bulunması koşuluyla İngiltere’de iyileşebileceği umudu doğmuştu. Tabii o yüklü miktarın bulunması koşuluyla...

Hep televizyonlarda rastlarız ya, çocuğu ya da bir yakını için para toplama kampanyası başlatan kimseleri, işte şimdi bizler de onlardan biriydik. Muhsin öğretmenimizin öncülüğünde üzerine Emre’nin fotoğrafının basılı olduğu beyaz tişörtlerimizi giyip Bakırköy Meydanı’nda birkaç gün süren bir para toplama kampanyası başlatmıştık. Sıcığın altında çocuk aklımızla insanlara derdimizi anlatmanın telaşı ve mutluluğu vardı üzerimizde. Çok yorulup neredeyse sıcaktan fenalık geçirecek raddeye geldiği-

mizi anımsıyorum. Hatta benden dört yaş küçük kuzenim de bize misafirlığe gelmiş olmasına karşın yardım kampanyasına katılmıştı. Çünkü anne ve babam onu evde bırakırsam benim gitmeme de izin vermiyorlardı. Neyse ki Emel gelmem dememişti de ben de arkadaşlarımla kampanyada görev alabilmişim. Gazeteciler standın başında fotoğrafımızı çekmişti ve gazetede çıkan o haberin kupürünü ben belki bir iş başarmış olmanın, belki de gazeteye çıkmanın gizli sevinciyle senelerce cüzdanımda taşıdım. O kupürü ne zaman ve nasıl çıkardım cüzdanımdan tam olarak hatırlayamasam da bir zamanlar benim için çok önemli olan bir dönemin ve neyse ki iyileşmeyle sonuçlanan bir hastalığın hatırlatıcısı olarak bu hatırayı hep aklımın bir köşesinde tutacağım sanırım.

İngiltere günleri gelmişti... Okula gidilmeyen, uçağa binilen günler bizim çocuk dünyamızın ve rutinimizin çok dışındaydı. Emre'nin bu seyahati mecburiyetten yaptığını bilmemizle ve orada neler yaşayacağını düşünmek dahi istemememizle beraber bu gibi detayların aklımızda kalmasına şaşmamak gerekir. Sonra Emre'nin oradan attığı kartları ve hastane odasında boş zamanlarında yaptığı anahtarlık, broş gibi çeşitli süsleri bana yolladığını, İngiltere'den dönerken küçük, siyah bir cüzdan getirdiğini hatırlıyorum. Kartlarda hastanede yaptıklarını anlatıyor, İngilizceyle arasının nasıl olduğundan ve farklı bir kültürün kendisini nasıl etkilediğinden bahsediyordu. Hem iyi olduğunu duymak hem de İngiltere'ye gitmiş bir arkadaş tanımak farklıydı ve şimdiki gibi anında ya da görüntülü konuşma şansı olmadığı, yurt dışına kart postalamanın bedelinin bile bir ortaokul öğrencisi için yüksek olduğu düşünülduğünde, kendimi arkadaşımın yerine koyarak onu yalnız ve habersiz bırakmamak için gayret ettiğimi anlıyorum.

Emre, benim hayatımda hep var olan bir arkadaş olmasa da

bugünden yirmi yıl öncesine baktığımda, o günlerde iyi ki arkadaşımın yanında olmuşum, ona yabancı bir yerde, zorlu ameliyatların arasında kendini bir nebze de olsa yalnız hissettirmemişim diye düşünerek mutlu oluyorum. Bu bakış bana sadece ölümcül bir hastalıkla tanışmanın değil, onunla beraber kendi çocukluğumun, düşünce dünyamın ve 1990'larda çocuk olmanın muhasebesini de yapma şansı tanıdığından hayatımda önemli ve ayrıcalıklı bir yere sahip.

Emre, İngiltere'den döndükten sonra yaşadıklarını paylaştı bizimle. Ameliyatların ve nekahet sürecinin fiziksel ve ruhsal güçlüklerini, kaybettiği yıllarını nasıl telafi edeceğini, kortizondan şişen yüzünü, dökülen saçlarını, oda arkadaşı olan Kocaelili çocuğun vefatını ve belki kimselerle paylaşamadığı daha birçok şeyi anlattı. Kim bilir aklının kuytu köşelerinde ne kötü anılar saklıydı. Her şeye rağmen iyiydi, hayattaydı. Ailesinin tek çocuğu olmaya, şükürler olsun ki, devam edebilecekti.

Emre ile aynı mahallede oturduğumuz için tedavisinden sonra da zaman zaman karşılaştık ancak araya giren ve farklılaşan hayatlar, gayeler şimdilerde bizi eski birer okul arkadaşı olmaktan öte bir paylaşımı olmayan iki insan hâline getirdi. Buna karşın her hastalık kendine has bir hikâyedir ve mutlu sonlu bu hikâyenin ana kahramanı da yardımcı kahramanları da büyümeleleriyle eş zamanlı olarak yaşadıkları bu günlerin bir benzerini eminim bir daha yaşayamayacaklardır.

BİR CANI PAYLAŞMAK

Nihan Karaduman

O gece yine masmavi odasının ay ışığını misafir eden penceresinden yıldızları seyrederek uyumuştı Çınar. Babasından kaç kere masal anlatmasını istemişti de “Ben masal bilmem ki oğlum!” yanıtıyla yüzleşmişti. Annesi ise aldığı kiloların derdindeydi. Ne çok yiyordu öyle, şişiyordu da şişiyordu göbeği.

Sabah olmuş, ay yerini güneşe bırakmıştı. Sımsıcak gülümseyordu; çınarlar severdi güneşi zaten. Pat diye açtı yemyeşil gözlerini, kreşe gitmesi gerekiyordu ama daha erkendi. Hamiyet teyzesi uyandırmaya gelmemişti. Kalktı Çınar, açtı dolabını, bir pantolon bir de kazak aldı. Tertemiz kokuyordu Hamiyet teyzesinin yıkadığı kıyafetleri.

- Oy benim Çınar’ım uyanmış mıııı, akıllım beniim!

Çok seviyordu Hamiyet teyzesini. Çok olmamıştı tanışalı ama onu çok sevdiğini biliyordu. Hep araba yarışı oynuyordu onunla, çok eğleniyordu. Bir de sürekli ev işi yapmasaydı keşke. Yüzünü güzelce yıkadı Hamiyet teyzesi. Tutup elinden yedir-di peynirini ve zeytinini. Her sabah bir yumurta da zorunluydu. Pek bir şey istemiyordu canı ama yemişti işte. Beslenme çantasını astı boynuna, servisi beklemeye koyuldu. Ömer abisi hızlıydı bu sabah.

- Günaydın Çınar, atla bakalım!

Koşa koşa bindi servisine. Hiç arkadaşı yoktu, gülüşen çocuklara imrenerek bakıyordu. En sevdiği kırmızı arabasını bile paylaşırdı oysa. Emel öğretmen karşıladı servisi. Bütün gün tek başına da olsa oyunlar oynadı, mutluydu ama gözlerinde hafif

bir yanma vardı. Eve geldi, Hamiyet teyzesi karşıladı tüm neşeyle. Sarıldı, öptü alnından, birden büyüüverdi gözleri.

- Kurban olayım Çınar'ım yanıyorsun sen!

Yanıyor muydu, nasıl yani? Hani neredeydi alevler? Tuttu elinden götürdü annesine.

- Hanımım Çınar yanıyor!

Serap Hanım kalori hesaplama derdindeydi.

- Aaa, hep bu kreşler işte, bulaştırıyorlar birbirlerine. Aman Hamiyet, ilaçların yerini bilmiyor musun sanki? Veriver bir ateş düşürücü.

Vermiştii şurubu Hamiyet teyzesi, ses çıkarmamıştı Çınar. Gözleri fena yanıyordu, geçmiyordu. Uyuttu Hamiyet teyzesi ve gitti. Rüyalara daldı Çınar. Kocaman bir havuzdaydı, koluklarını takmış uzanıyordu. Dalıp dalıp çıkıyordu, çok güzeldi. Uyanıverdi Çınar. Sırılsıklamdı. Gerçek miydi acaba, rüya değil miydi? Nasıl olmuştu bu? Kafasındaki binbir soruya yanıt bulmadan tekrar uykuya daldı. Sabah uyandığında gece olanları unutmuş ama mutluydu. Hamiyet teyzesi geldi ve okula gitmeceğini söyledi. Yani bütün gün Hamiyet teyzesiyle oyunlar mı oynayacaktı? Bu harika bir haberdii. Annesiyle babası evde yoktu, işe gitmişlerdi herhâlde. Arabalarına koştu Çınar, oynadı bir süre. Hamiyet teyzesi geldi sonra.

- Kuzum benim, güzel gözlüm, biraz hasta olmuşsun ama gececek teyzesinin gülü.

Biliyordu Çınar. Daha önce de olmuştu, geçmişti birkaç güne. Akşam oluyordu. Çınar yatağında kreşten verdikleri kitabın resimlerine bakıyor; kurbağa görünce kurbağa, kelebek görünce kelebek olmak istiyordu. Birden durdu. Kollarına, bacaklarına bir ağrı saplandı. Bastırınca acımıyordu aslında, neydi ki bu ağrılar? Hamiyet teyzeye seslenmek için açılan ağzı onun eve gittiği

düşüncesiyle kapandı. Babası maça gitmişti, annesi ise büyüyen göbeğinden başka bir şey görmüyordu. Boş verdi Çınar, sessizce geçmesini bekledi. Dayanamadığı yerde ağladı, duyan olmadı ama ağladı. Aradan bir ay geçti. Geçen bir ay Çınar'ın betini benzini götürmüştü. Odasında uyumaya çalışırken annesiyle babası girdi içeri. Geçmeyen gripi ne olacaktı bu çocuğun? Kaç kere doktora götürmüşlerdi öncesinde ama verilen ilaçlar hep aynıydı. Zamanları da yoktu. Dinlenerek, vitamin olarak pekâla geçebilirdi ama galiba çocuğun direnci düşmüştü. Çınar'ın eli havaya kalktı, el sallayamadan indi. Annesiyle babası oturdular yatağına. Müjdeli haberi vereceklerdi. Annesi girdi söze:

- Canım oğlum, iyi olacaksın, biliyorum bebeğim. Baban ve benim sana bir müjdemiz var.

Bekliyordu Çınar. Acaba sihirli bir doktor muydu bu müjde? Bilemiyordu.

- Sana bir kardeş geliyor! Burkulmuştu Çınar. Kardeş... Üzüldü. Şimdi olmasaydı keşke.

Hamiyet teyze şüpheleniyordu Çınar'ın dinmeyen ateşi, ağrıları, kaybettiği kilolar ve yorgunluklarından. Bir kreş gripi değildi bu. Karnının biraz üstünde de bir şişlik fark etmişti. Annesinin ve babasının işe gittiği bir gün kucaklayıp götürdü en yakın hastaneye. Birçok test yaptılar Çınar'ın küçücük bedenine. Kurban olurdu Hamiyet teyzesi, gıkı bile çıkmamıştı. Nihayet sonuçlandı testler. Duydukları karşısında mahvoldu Hamiyet teyze. Hangi çınarın yaprağı dökülürdü ki ilkbaharında? Çınar'ın hastalığını telaffuz bile edemiyordu. İdiyopatik Myelofibrozis. Nedeni bilinmiyormuş yani. Nasıl kaldıracaktı minnacık bünyesi? Yeşil gözlerinin tonu bile solmuştu Çınar'ın. İçinden Serap Hanım ve Önder Bey'e çok kızdı, çok. Ne vardı gözleri biraz da Çınar'ı görseydi? Gülecek takati dahi yoktu Çınar'ın. Kucakladı Hamiyet teyzesi ve eve doğru yola koyuldular.

Yavaş yavaş akşam oluyordu. Serap Hanım'ın zil sesi duyuldu. Hamiyet teyze açtı kapıyı. Serap Hanım'ın burnunda olan karnına baktı. İç geçirdi.

- Neyin var Hamiyet, benden mutsuz olamazsın. 26 kilo almışım. Nasıl verilecek bunlar, nasıl?

Öfkeyle bakmamak için zor tuttu kendisini Hamiyet teyze ve söze girdi bulduğu ilk boşlukta:

- Hanımım Çınar'ı hastaneye götürdüm bugün. Grip mrip değilmiş. Miyakoz mu miyeloiz mu neydi, durun şurda kâğıtlar var. Hah, idi-yo-patik miyelo-fibro-zis. Çok nadirmiş hanımım, çok tehlikeliymiş, iliğinde böyle anormal şeyler varmış.

- Ne diyorsun Hamiyet? Ne olmuş oğluma? Hemen hastaneye gidiyoruz, hemen!

Çınar'ın gücü kalmamıştı. Bıraksınlardı onu. Her gece gördüğü havuzlu düşü görseydi. Götürüldü hastaneye Çınar. Niye ağlıyordu annesi? Yoksa bugün de mi kilo almıştı? Çıkardılar odadan aileyi. Yoğun bakıma aldılar. Kapattılar Çınar'ın olanlara dayanamayacak küçük yeşil gözlerini. Birçok iğne girip çıktı çelimsiz bedenine. Gözyaşları sel olmuştu ailenin. Sulamıştı bütün hastaneyi. Geldi doktor, anlatmaya başladı Çınar'ın bünyesini sarmalayan zehirli sarmaşığı:

- Çocuğunuzun hastalığı idiyopatik miyelo-fibrozis. Yani sebebi bilinmeyen, kemik iliğinde anormal hücre üretimidir ve bu anormal hücrelerin zamanla normal hücrelerin yerini alması hasta... Serap Hanım, Serap Hanım!

Geliyordu bebek. Kara günün bağrından geliyordu. Tüm fisiltıların içinde bir çığlık olmaya geliyordu. Nihayet doğdu "Güneş". Siyah beyaz dünyalarına yediveren olmaya gelmişti. Gülerek geldi doktor, Önder Bey'e doğru:

- Önder Bey, bebeğinizin kordon kanındaki kök hücrelerin

Çınar için ışık olabileceğini düşünüyoruz!

Önder Bey'in mavi gözleri gökyüzü gibi ışıltılı oldu. Oğluna tam vaktinde yetişmişti Güneş'i. Hemen tedavi sürecine başlandı. Güneş'in kök hücreleri transfer olmuştu Çınar'a. Daha konuşmadan aralarındaki köprü kurulmuştu minik kardeşlerin. İyileşiyordu Çınar. Toparlanıyordu bünyesi günbegün. Yeşil gözlerinin ilkbahar tonu yerleşmişti irisine. Dudakları pembeleşmiş, atan beti benzi yerini yaşam sevinciyle dolu kanlı canlı bir yüze bırakmıştı. Baktı etrafa Çınar. Annesi başındaydı. Elinde de bir bebek vardı. Kardeşi olmalıydı bu. Onun annesiyle babasını paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

- Annem, nasılsın Çınar'ım?

- İyiyim annecim. Kardeşim mi bu? Ben istemiyorum ki onu. Siz beni daha az seveceksiniz.

- Olur mu güzel oğlum öyle şey? Anne babalar evlatlarını ayırt eder mi hiç? Bak bakalım şimdi gözlerinden birini bana vereceksin, hangisinden vazgeçerdin?

Afalladı Çınar. Sağ gözünü kapattı. Veremezdi onu, çok az görüyordu. Solu kapattı ardından. Onu da veremezdi. Karar veremedi. Hem neden vermek zorundaydı ki? İstemiyordu vermek.

- Bana ne, ikisi de benim olsun, vermeyeceğim hiçbirini.

- Gördün mü oğlum, evlatlar da böyledir işte. Ayırt edemezsin, seçim yapamazsın, vazgeçemezsin.

Anlamıştı galiba Çınar. Öptü annesi onu. Bebeği koltuğa yatırıp su almaya gideceğini ve hemen döneceğini söyledi. Kafasını salladı Çınar. Kalktı yataktan. Yanına yaklaştı Güneş'in ona verdiği candan habersiz. Ellerine baktı. Ne küçüktü elleri, ayakları, ağzı, burnu... Tutmaya çalıştı elini. Uyandı Güneş. Çınar'ı gördü karşısında. Engel olamadı Çınar gülümsemesine. Çınar güldükçe Güneş güldü, Güneş güldükçe Çınar... Derken Güneş

minicik elleriyle Çınar'ın serçe parmağını yakaladı ve teslim etti kendisini uykuya. Kocaman bir huzur kaplamıştı içini Çınar'ın. Kardeş fikri artık onun zihnini çiçeklendiren bir düşünceydi. Hem kim bilir ne oyunlar oynarlardı birlikte? Annesi geldi odaya. Çınar'ının serçe parmağına sarılan Güneş'ini gördü. Uyu-yakalmıştı Çınar ile Güneş. Büyülü bir uykuydu bu. Öylesine büyüydü ki kimsenin bu büyüü bozmaya gücü yetmeyecekti.

Neydi bu kök hücre? Karanlıktan içeri süzülen bu ışık neydi? Ne mucizevi bir şeydi! Kafasındaki soruların cevabı için cep telefonunu çıkardı hemen. Birkaç tuşlamadan sonra öğrendiği bilgiler karşısında eğilmemek için kendini zor tuttu. Embriyonik kök hücreler dokuları hatta organları oluşturuyordu ama yetişkinlerde bu söz konusu değildi. Her hücreye dönüştürebiliyordu. Çok mühimdi, kordon kanında fazlaca bulunuyordu ve uygun koşullarda saklanması gerekiyordu. Acı bir tecrübeyle kazandı hafızasına bilgileri Serap Hanım. Serap Hanım huzurla baktı oğullarına. Güneş, tam zamanında sıcacık açmıştı Çınar'ın üzerine. Isısını, ışığını esirgemedi pırıl pırıl açmıştı. Öyle bir güneşti ki bu, hiç batmayacaktı.

HASTALIK HİKÂYE KİTAPLARI

1. Her Hastalık Bir Hikâyedir. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. Logos Yayıncılık, 2012 İstanbul.
2. Her Hastalık Bir Hikâyedir-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
3. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Anılar. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
4. Psikiyatrist Yorumuyla Can Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Cumhuriyet BE. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2013 Ankara.
5. Hastalık Hikâyem-I. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmîâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
6. Hastalık Hikâyem-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmîâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
7. Hastalık Hikâyem-2014. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmîâlem Üniversitesi Yayınları, Mega Basım Yayın, 2014 İstanbul.
8. Küçük Doğdum ama Hikâyem Büyük. Ed. Okumuş N, Yakıncı C. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2014 Ankara.
9. Sindirim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu A, Kavruk H. Türk Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Derneği Yayını, Yılmaz Matbaacılık, 2014 Malatya.
10. Türkiye Beyin Yılı Nöroloji Öyküleri. Ed. Koç F, Yakıncı C. Türk Nöroloji Derneği Yayınları, Matus Basımevi, 2014 Ankara.
11. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Geçmiş Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
12. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Şifa Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
13. Lokman Hekim Öyküler-Seyhan. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
14. Lokman Hekim Öyküler-Misis. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
15. Acilin Öyküsü. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
16. Şiddete Beyaz İsyân. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Kızılay A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.

17. Çocuk Hekimi Gözüyle Hastalık Hikâyeleri. Ed. Yakıncı C, Hasanoğlu E. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
18. Acilin Öyküsü-2015. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
19. Lives Changed from Stem to Stern. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Çev. Pervan Ö. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
20. Acilin Öyküsü-2016. Ed. Yakıncı C, Cander B, Gül M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
21. İbni Sina Öyküleri-Yüksek İhtisas. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
22. İbni Sina Öyküleri-2016. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
23. Hayata Tutunma Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
24. Hayata Tutunma Öyküleri 2016. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
25. Sağlık ve İletişim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
26. Sahibinden Diyabet Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Şahin İ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
27. Öykülerle Kök'ten Değişen Hayatlar. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
28. Kulaktan Kulağa Dilden Dile Öyküler. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu E, Önerci M, Kavruk H. Türk Kulak, Burun, Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi Derneği Yayınları, Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
29. Acilin Öyküsü-2017. Ed. Yakıncı C, Cander B, Oğuztürk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
30. Her Hastalık Bir Hikâyedir-2017. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
31. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Altın Kayısı. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2017 Malatya.
32. Her Hastalık Bir Hikâyedir 2018. Ed. Yakıncı C, Kızılay A. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2018 Malatya.
33. Hayata Tutunma Öyküleri 2019. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.